

Arrier og Sange.

Universitetsbiblioteket

Brosing Box 27

af

Silke-Skoene,

et Syngestykke i to Akter,

omarbejdet efter det Franste

ved

Thomas Thaarup.

Musikken af Schal.

Bergen 1808.

Trykt hos N. Dahls Enke.

Personerne.

En Baron, Ritmester ved Dragonerne.

Michel, hans Tjener.

Mester Sock, Skoemager.

Edele, hans Kone.

Hans, Mester Socks Son.

En Underofficer.

510597

Første Akt.

Første Scene.

Michel.
Ariette.

Gib den Glemme vilde tage
Med til de Fordømtes Plage
Klub og Bal og Assemblée,
Da komt Alt i gammel Ordens
Nu til Dag er Matten vorden,
Vee os arme Tjenere!

For min Helbred jeg maa gysé,
Duf o vee!

Nøres ved min omme Klage,
Satan! gib du naadigst tage
Klub og Bal og Assemblée.

Baronen.
Ariette.

O, hvor kan den Moerskab glæde,
Naar vi Kanefore faaer,
Naar for let og sirlig Glæde
Kasse Traver hidsig staaer.

Han Toppen, trods manges stolte Junker, gier
 Mod,

Glad horer han Pibskan at smælde,
 Han vrindsker og stamper med lobvante Fod,
 Og ryster den klingende Bjælde.

Skjonne Doris tager Sæde
 I min Glæde.

Et Smæld! og som Lynet det gaaer.
 Om vi da Selskab faaer,
 Kjøres om Kap,
 Tappetap.

Før Solstraalen tindrer den haardsrosne Sne,
 Pibskene smælde,
 Bjelderne gjælde,

De synge, de huje, de lees
 Men flyvende vi
 Fare Alle forbi.

A n d e n S c e n e .

Baronen.

Himmelske Gave, meentløse Glæde!
 O, du er værd de Dødeliges Priis.
 Pigernes Kusse, Druernes Bæde
 Gjøre vor Jord til Paradiis.

Kun

Kun en Pedant Glæden formørker,
 Eiskov og Biin trolig jeg dyrker.

Han spille sine Dage
 Med mørk tungsindig Klage;
 Den, der er glad, er viis.

S y v e n d e S c e n e .

Soek.

Ariette.

Jeg min Kunst med Ret kan hædre,
 Den er Arv fra mine Fædre.

Ved mit Læder

Jeg mig glæder,

Og min Begtraad gjør min Pragt;

I mit Bærksted jeg regjærer,

Og i Skjodskind præsiderer,

Smælder

Geseller

Og Dreng med Magt.

Fejle de Dreng i ringeste Ting,

Danser min Spanrem hej lystig omkring;

Men kommer man at sige,

En lille vakker Pige

— Vil have et Par Skoe,

Ja da, da maae I troe

Jeg

Jeg min Statsparyk paafætter,
 Beget mig af Fingre tvætter,
 Drager Søndagskjolen paa;
 Da galant man være maae.
 Naar den lille Gud jeg vender,
 Eftov Hjertet tit antænder.

Jo, jo,

Mangen Junker, det er Sanden,
 Gav sit Junkerskab til Ganden,
 Det maae I troe,
 For at kunne tage Maal af Skoe.

Erio.

Baronen.

Kæf De kun frem den skjonne Gud,
 For Mester Sock jeg siger god!
 Det skal ej have mindste Fare,
 Han vil i Taushed det bevare.

Sock.

Med Glæde her jeg Maal skal tage,
 Hvor skjont den Hanrej at bedrage!

Baronen.

Frygt ej!

Michel

Michel og Sock.
Ræk frem, vær snar!

Baronen.

Kun Deres Mand er Nar.

Sock og Michel!
Ja, ja, han er en Nar!

Alle tre.

Alting her saa skjult skal gaae,
Han ej Nys derom skal faae.

Baronen til Sock.
Han er ærlig, maa jeg sige!

Michel til Sock.
Skjont en lille Skjælm tillige.

Alle tre.

Billigt jeg ad dette leer,
Tossen veed ej hvad som skeer!

N i e n d e S c e n e .

Duvalour.

Baronen.

Du ham har hværvet,
Du paa ham passe ber.

Edele.

Edle!

Ung og fordærvet
Han aldrig Lykke gjør.

Hans.

Det sig vel hænder,
At jeg kan blive General.

Underofficeren.

Folket underlig sig vender,
Men, Herr Ven! først Corporal!

Baronen.

Knosen mig glæder,
Han ung og munter er.

Hans.

Jeg Kongens Klæder
Med Glæde bær.

Underofficeren.

Man Kongens Klæder
Aldrig uden Ære bær.

Edle.

Det Lon for al din Udyd er.

Hans.

Edelse.

Ung og fordærvet
Han aldrig Lykke gjør.

Hans.

Det sig vel hænder,
At jeg kan blive General.

Underofficeren.

Lykken underlig sig vender,
Men, Herr Ven! først Corporal!

Baronen.

Knosfen mig glæder,
Han ung og munter er.

Hans.

Jeg Kongens Klæder
Med Glæde bær.

Underofficeren.

Man Kongens Klæder
Aldrig uden Ære bær.

Edelse.

Det Lon for al din Udyd er.

Hans.

Hans.

Jeg Dem, Frue Stedmama! forlader,
Formæld min Hilsen til min Fader;
Jeg raader Dem, De til ham gaaer,
Etkjænd der, det bedste De formaaer.

Baronen.

Lad see, min Gut! hvordan du staaer?

Hans.

Jeg, Hr: Captain! jeg rigtig staaer.

Baronen.

Griff op, du maae ej lude saa.

Hans.

For Sejl man mig vist ej skal slaae.

Baronen.

Med Hurtighed i dine Aar
Du snart Forfremning naaer.

Hans til Edele.

Hør nu, min Moer! hun Hjem maae gaae,
Etkjænd der, alt hvad hun kan formaae.

Edele.

Din Ryg en god Dragt Prygl jeg spaaer.
Underofficeren.

Underofficeren.
Med Hurtighed i dine Aar
Du snart Befordring naaer.

A n d e n A k t .

F o r s t e S c e n e :

Edele.

Ariette.

Storre Daarffab jeg ej veed,
End vor Uforsigtighed.
Soage Kjon man dig tilbeder;
Men viid: med Smiger man forleder
Din omme Sjels Lettroenhed.
O, naar du dig ved Smiger glæder,
Paa God nær Afgrund's Bred du træder:
Der styrtes du i Nag og Skjændsel ned!
Storre Daarffab jeg ej veed
End vor Uforsigtighed.

A n d e n S c e n e :

Sock.

Ariette.

Intet kan saa lystigt være,
Som det jeg idag har seer;

Du

Du dig havde, paa min Tre,
Troer jeg vist, til Døde leer.

Ha ha ha!

Ha ha ha!

Og jeg har at vide faaet,
Hvor det gaaer i Stort og Smaat.

Hos den unge Officeer,

Lille Moer i Smug var der,

Og, hvad godt, som afgjort er,

Kan du gjætte ungefær.

Stakkels Mand, snart vil din Pande

Alt for vel min Gisning sande.

Du er Stangebu, min Saer!

Du dit Kors taalmodig drage!

Dog, man maa hver Mand beklage;

Som sig en Hustru har.

T r e d i e S c e n e :

Michel.

Contrabands:

I en herlig opløst Sal

Mellem Glas og Dipocaler,

Paa et lystigt Rytter-Bal,

Elfskovs-Nymphen praler.

Som

Som den Ede selv regjere
 Basserne ved Tydsfens Strog.
 Lys=Dos og Tobaksrog
 Den Skjønne persumere.
 Midt paa Gulvet hun brillerer
 I en Dands af fire Par,
 Svinger om og figurerer
 Med den Cavaleer hun har.
 Han med Silkestrømper praler,
 Liden Stropning hist og her;
 Om hans smukke Læg man talet,
 Skjont forlaren Læg han bær.
 Her man ingen forskjel veed,
 Alle lige Værdighed,
 Og naar Dagen bryder frem,
 Folger hver sin Donna hjem.
 Hurra! lystigt, ingen Glæde,
 Som med denne lignes kan,
 Kys og Dands, og Drivers Bæde,
 Tænde Hjertet let i Brand.

Det er saa herligt at skue roe,
 Som i Gammen og Glæde,
 Snart paa Hælen, og snart paa Taae,
 Dandsen vævre mon træde.

For ingen Ting de Frygt maae bære,
Snart vil min Herre hos Dem være.

F e m t e S c e n e .

Duo.

Sock.

Min søde Ven!

Edele.

Min hjerter Brand!

Sock.

Jeg dig ej svige kan.

Begge.

Jeg dig ej svige kan.

Edele.

Knap du min Omhed troer.

Sock.

Min Kjærlighed er stor.

Begge.

Knap du min Omhed troer,

Min Kjærlighed er stor.

Edele.

Jeg er dig huld og troe.

Begge.

Jeg er dig huld og troe.

Edele.

Edele.

Du mig ej meer mistænker?

Sock.

Jeg dig ej meer mistænker,

See, disse pæne Skoe!

Edele.

Hvordan! du mig dem skjænker?

Sock.

Jeg dig dem skjænker.

Edele.

Men, jeg dem ej modtaer.

Sock.

Hvad? du dem ej modtaer?

Edele.

Nej! vred i Gaar du var.

Sock.

Jeg det nu angret har,

Min søde Ven!

Edele.

Min hjertens Mand!

Sock.

Som Gunst jeg det begjærer.

Edele.

Men jeg dem aldrig bærer.

Begge.

Begge.

Som Gønst jeg det begjærer;
Men jeg dem aldrig bærer.

O t t e n d e S c e n e .

Quatuor.

Vi os ved Forening fryde,
Vi glemme Dagens Evenyr.
Hvor Elskov, Troe og Venstabs byde,
Ej Glæder døer, ej Lykken flyer.

Edede til Sock.

Du meer ej gratis Maal vil tage.

Sock.

Du ej herefter Fæst vil gaar.

Edede.

Vi skal leve glade Dage.

Sock.

Vor Forening skal bestaae.

Tutti.

Vi os ved Forening glæde, &c. &c.

Efter at Epilogen er fremsagt, ønskede man gjerne, at Parterret tog Del i efterfølgende Sang.

Fryd dig, o Konge! thi du byder
 Et Folk, som trofast elsker Dig.
 See! Mod og Flid, og alle Dunder
 Trindt om din Trone samle sig!
 Dem Retfærd ene kaldte frem,
 Kun Retfærd kan beskytte dem.

O Fredrik! Nordens Haab og Være!
 Dig vorde dine Dunders Løn!
 Ved Moderbryst Maria nære
 Til fjerne Slægters Held en Søn!
 Og kjæk og god han ligne Dig,
 Den Slægt da vorder lykkelig.

Naar du, som Christian, skal regjere
 Og fremme Dunds og Retfærd's Sag,
 Skal Nordens Kraft Dig viet være,
 I Fredens Tabn, paa Kampens Dag
 Vor Sang er alle Hjerters Tolk,
 Saa tænker Dannerkongens Folk.

Th: Thaarup.

